

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **XX TAXI s.r.o. (dříve AAA Taxi s.r.o.)**, se sídlem Zlonín 80, IČ 285 21 781, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2009, č.j. 16/92356/2009/1656

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.12.2009, č.j. 16/92356/2009/1656 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 5.10.2009, č.j. MHMP 793607/2009/DOP-T/Cy/TAXI o uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle ust. § 13 odst. 2 a § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb. v celkové výši 300.000,- Kč.

V odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se k devíti námitkám, které žalobce uplatnil ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, přičemž shledal tyto námitky nedůvodnými. Mimo jiné v odůvodnění žalovaný uvedl, že porušení cenových předpisů se žalobce dopustil tím, že v rozporu s ust. § 15 odst. 1 písm. f)

zákona č. 526/1990 Sb. nesplnil svoji povinnost v označování zboží cenami podle ust. § 13 téhož zákona, neboť označil zboží (předmětné vozidlo taxi) cenami, které jsou v rozporu se stanovenými maximálními cenami osobní taxislužby, platnými na území hl.m. Prahy. Správní orgán podle žalovaného uložil uvedenou pokutu v souladu s ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. a při stanovení výše pokuty přihlédl především k rozsahu poškození potencionálních zákazníků v případě, že jim jako provozovatel taxislužby žalobce poskytne služby na území hl.m. Prahy za ceny, které neodpovídají platným cenám na území hl.m. Prahy. Správní orgán podle žalovaného vzal při stanovení výše pokuty do úvahy i míru zavinění, tj. skutečnost, že toto jednání je zcela vědomé a opakované, z hlediska zákona o cenách a společenské nebezpečnosti vysoce závažné a dále, že řidič taxi, resp. provozovatel taxislužby svým jednáním poškodil nejen dobré jméno hl.m. Prahy, ale i celé profesní skupiny provozovatelů silniční dopravy. Žalovaný dále konstatoval, že uložená sankce je dle vyjádření kontrolního orgánu přiměřená stanoveným kritériím, vychází z prokazatelně zjištěné skutečnosti, že k porušení cenových předpisů uvedeným způsobem došlo. Uložená pokuta pak nepřevyšuje třetinu možného rozpětí (1 mil. Kč).

Podle žalovaného pokuta ve výši 300.000,- Kč byla žalobci uložena v souladu s ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. za porušení cenových předpisů ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. f) téhož zákona, jehož se žalobce dopustil tím, že nesplnil svoji povinnost v označování zboží cenami podle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., neboť dopustil, aby jeho zaměstnanec označil zboží (předmětné vozidlo taxi) cenami, které jsou v rozporu se stanovenými maximálními cenami osobní taxislužby, platnými na území hl.m. Prahy a stanovenými nařízením č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby. Výše uložené pokuty je dle žalovaného řádně zdůvodněna a za daných okolností se jeví jako úměrná míře zavinění. Podle žalovaného jsou kontrolní zjištění správná.

Žalobce v žalobě namítal, že v rámci správního řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Dle názoru žalobce nebylo ve správním řízení ani prokázáno, že by řidič žalobce služby taxi právě dne 2.5.2009 na území hl.m. Prahy vůbec nabízel. I kdyby tomu tak bylo, nedopustil by se porušení cenových předpisů podle ust. § 13 odst. 2 a § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb.

Žalobce rovněž poukázal na nepřiměřenost uložené sankce v podobě pokuty ve výši 300.000,- Kč.

Žalobce především namítal, že neporušil § 15 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119, podle kterého není porušením § 15 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. označení vozu taxislužby dokonce ani ceníkem, který informuje zákazníky o cenách vyšších než maximálních. Podle žalobce z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že i kdyby bylo prokázáno, že žalobce označil vozidlo ceníkem se sazbami vyššími než regulovanými, nedopustil by se porušení § 15 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb.

Žalobce rovněž namítal, že ve svém vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 5.6.2009 poukazoval na nedostatečnou vypovídací hodnotu fotodokumentace, o níž správní orgány opřely svá skutková zjištění. Z fotografií vozu nelze dovozovat tvrzené porušení právních předpisů, neboť mimo jiné nezobrazují žádnou skutečnost, která by prokazovala tvrzené porušení právních předpisů. Z fotodokumentace přiložené k úřednímu záznamu hlídky Městské policie hl.m. Prahy nelze podle žalobce dovodit její autenticitu obecně, ani autenticitu data údajného pořízení fotodokumentace. Datum je na mnoha snímcích

nečitelné a podle žalobce je známo, že údaj o datu lze do fotografie kdykoli dodatečně vložit a ve fotoaparátu libovolně modifikovat.

Žalobce také namítal, že v řízení nebyl proveden jediný důkaz, např. výslech příslušníků oné policejní hlídky k vyjasnění průběhu a závěrů provedené kontroly. V takovém postupu správního orgánu spatřuje žalobce rozpor s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Trval na tom, že rozhodnutí žalovaného nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci, který by měl oporu ve spisovém materiálu.

Žalobce dále namítal, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané zákonem č. 500/2004 Sb.

Žalobce od počátku namítal místní nepřislušnost správního orgánu I. stupně, neboť ta je ve smyslu § 11 odst. 1 písm. e) dána sídlem právnické osoby, v konkrétním případě mimopražské. Argument správních orgánů, které příslušnost správního orgánu I. stupně odvozovaly podle písm. a) téhož ustanovení, od místa údajné činnosti účastníka řízení, nemůže obstát, neboť nebylo prokázáno, že žalobce prostřednictvím řidiče pana Maršíčka vůbec vykonával svou činnost na území hl.m. Prahy.

Žalobce měl také za to, že Městská policie není orgánem, který by byl oprávněn provádět kontrolu dle zákona o cenách a jakýkoli výstup z takové „kontroly“ nemůže sloužit jako důkaz, ale pouze jako podnět správnímu orgánu.

Žalobce namítal i to, že povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč mu byla uložena v rozporu se zákonem, neboť nesouhlasil s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, jelikož se žádného pochybení nedopustil.

Žalobce namítal i tu skutečnost, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši vyměřené pokuty 300.000,- Kč. Zdůvodnění žalovaného nelze považovat podle žalobce za dostatečné, zejména vzhledem k výši vyměřené pokuty. Správní orgány podle žalobce vycházejí z jakýchsi neurčitých a neprokázaných tvrzení. Tvrzení žalovaného, že se jednalo o jednání opakované a vědomé nemá oporu v provedeném dokazování. Takové odůvodnění výše pokuty je naprosto nedostatečné, není z něho zřejmé, z jakých konkrétních okolností správní orgány právě v případě žalobce vycházely. Žalobce namítal, že pokuta ve výši 300.000,- Kč je pro něj likvidačním opatřením.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě a měl za to, že vydal rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, orgánem k tomu příslušným, na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a s předepsanými obsahovými náležitostmi. Navrhl žalobu zamítnout.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to úřední záznam Městské policie hl.m. Prahy ze dne 2.5.2009 vč. fotodokumentace, oznámení Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy o zahájení správního řízení ze dne 12.5.2009 č.j. MHMP 411107/2009/DOP-T/Cy, vyjádření žalobce k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 5.6.2009, oznámení Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy o ukončení dokazování-seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 28.7.2009 č.j. MHMP 618664/2009/DOP-T/Cy, vyjádření žalobce k oznámení o ukončení dokazování-seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 13.8.2009, rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 5.10.2009 č.j. MHMP 793607/2009/DOP-T/Cy/TAXI, odvolání žalobce ze dne 27.10.2009 a žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15.12.2009 č.j. 16/92356/2009/1656.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V dané věci byla žalobci podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. prvoinstančním správním orgánem (rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy ze dne 5.10.2009 č.j. MHMP 793607/2009/DOP-T/Cy/TAXI) uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč za porušení cenových předpisů, konkrétně ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 2.5.2009 bylo vozidlo Škoda Octavia, SPZ: PZL 80-37, ev.č. vozidla taxislužby: PZL 80-37, jehož řidičem byl M. M., nar. X, bytem K. p., K. Ú. 115, okr. P., při výkonu taxislužby v ul. Široká na Praze 1 označeno vnějším ceníkem s hodnotami: Nástupní sazba 80,- Kč, Cena za 1 km 85,- Kč a Čekání za 1 min. 10,- Kč, v rozporu s ust. § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy. Správní orgán II. stupně pak žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, jak výše uvedeno.

Žalobce především namítal, že neporušil § 15 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb.

V usnesení ze dne 22.3.2011 č.j. 8 Afs 48/2009-80 (dostupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud, rozšířený senát v prvním výroku vyslovil: „Výrazem „cena platná v okamžiku nabídky“ v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná.“ V odůvodnění tohoto usnesení konstatoval, že: „Jestliže stěžovatel označil své zboží (taxislužbu) cenou, za kterou je nabízel (což bezpochyby splnil, uvedl-li na dveřích svého vozidla dobře viditelné údaje o jednotkových cenách svých služeb), splnil povinnost podle § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť toto ustanovení mu ukládá informovat o ceně, za kterou nabízí své zboží, avšak neukládá mu nabízet je za cenu jsoucí v souladu s ustanoveními o regulaci cen.

Výklad, že „cenou platnou v okamžiku nabídky“ může být pouze cena objektivním právem (zejména ustanoveními o regulaci cen) dovolená, by oproti výkladu shora předestřenému, opřenému o kombinaci argumentů jazykových, teleologických i systematických, nepřipustně rozšiřoval veřejnoprávní deliktní odpovědnost jednotlivce nad rámec toho, co lze bezpečně rozpoznat z díkce rozhodné právní úpravy. To by odporovalo ústavnímu požadavku dostatečně určitého, jednoznačného a předem seznatelného definování toho, co může být veřejnou mocí postiženo jako správní delikt, a nepřipustně narušilo právní jistotu stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 76, publikovaném pod č. 1258/2007 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, „[d]efinování skutkové podstaty pak musí být dostatečně určité, konkrétní a jednoznačné, neboť jen tak bude odpovídat ústavní kaucele vyjádřené explicitně pro trestné činy v čl. 39 Listiny základních práv a svobod a v čl. 7 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), již však v zásadě není důvodu nepoužít i na správní delikty. (...) Aby postih za správní delikt odpovídal požadavku předvídatelnosti právní regulace a umožnil každému předem „volit“ mezi jednáním v souladu se zákonem (za které nebude postižen) a jednáním v rozporu se zákonem, za něž mu hrozí postih veřejnoprávní sankcí, musí mít dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní (...).“ (...)Rozšířený

senát proto na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že výrazem „cena platná v okamžiku nabídky“ v § 13 odst. 2 zákona o cenách se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná.“

Ze správního spisu je zřejmé, a i oba správní orgány ve svých rozhodnutích uvádějí, že žalobce v dané věci své potenciální zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytoval, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. Ceny taxislužby, jimiž takto označil vozidlo, jsou podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2011 č.j. 8 Afs 48/2009 - 80 cenou platnou v okamžiku nabídky ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., kterou je nutno rozumět cenu prodávajícím aktuálně požadovanou. Skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná. Žalobce tedy nemohl porušit informační povinnost dle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. tím, že označil jím nabízenou službu cenou, která není v souladu s ustanoveními o regulaci cen. Skutečnost, že vozidlo taxislužby označil cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb.

Městskému soudu v Praze nezbylo než napadené rozhodnutí rozsudkem pro nezákonnost zrušit podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neporušil informační povinnost zakotvenou v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. Jednání, které je žalobci správními orgány obou stupňů vytýkáno, nezakládá jeho odpovědnost za správní delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb. Pokuta za tento správní delikt tedy byla žalobci napadeným rozhodnutím – ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně - uložena v rozporu se zákonem.

Vypořádání ostatních žalobních námitek považuje soud s ohledem na výše uvedené za bezpředmětné, neboť by nemohlo nijak ovlivnit jeho závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud při zrušení napadeného rozhodnutí současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně s takovýmto postupem souhlasil. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady řízení tedy činí celkem 6.800,- Kč, jak je ve druhém výroku rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková